

Conductor arhitect:

CORNELIU MIRCEA NEAGU
(10 ianuarie 1941 – 22 februarie 1985)

Constantin POPA*

Fiu al învățătorilor Ioan și Felicia Neagu din Costești-Bistrița (județul Vâlcea) Corneliu Mircea și-a petrecut anii copilăriei în acea așezare vâlceană unde a urmat și cursurile școlii de 4 ani între 1948-1952. A venit în Sibiu (aici se născuse) pentru a urma clasele V-VII la școala generală nr. 5 (actuala „Regina Maria”) pe care le-a absolvit în 1955, devenind în toamna aceluiași an, elev al Liceului „Gheorghe Lazăr”, studiile medii finalizându-le cu bacalaureatul (examen de maturitate) susținut în iulie 1959.

Proaspăt absolvent de liceu, a urmat Școala Tehnică de Arhitectură și Construcții a Orașelor din București obținând în 1962

diploma de tehnician constructor pentru arhitectură și sistematizare care i-a îngăduit să intre în „câmpul muncii”. Îl găsim, mai întâi, angajat al Direcției Sistematizare și Arhitectură de pe lângă Sfatul Popular al Regiunii Iași, de unde s-a transferat în ianuarie 1964 la Întreprinderea de transport Sibiu. Următoarele locuri de muncă au fost la Direcția de Sistematizare, Arhitectură și Proiectare Argeș, Cooperativa „Muncitoarea” Topoloveni și mai apoi Întreprinderea Comunală Sibiu. Împlinirile profesionale pe care și le dorea mult aveau să vină prin angajarea la Muzeul Brukenthal (ianuarie 1968), în calitate de conductor-arhitect la Muzeul în aer liber din Dumbrava. Aici și-a putut pune în valoare calitățile profesionale deosebite. Au urmat 13 ani de activitate plină de dăruire, pasiune și dragoste pentru creația arhitecturală tradițională românească. Din păcate sănătatea i-a fost zdruncinată mult prea timpuriu de două pre-infarcturi și un infarct care l-au ținut o vreme în concedii medicale, fiind nevoie să accepte recomandările medicilor de a lucra doar 4 ore. Chiar și în aceste condiții Corneliu Mircea Neagu a adus extrem de importante contribuții la realizarea muzeului în aer liber sibian. Alte probleme medicale au impus delicate intervenții chirurgicale mai întâi în țară, la Fundeni, apoi în Italia, la Roma (1984-1985), fiind operat la un spital al bisericii catolice, beneficiind de sprijinul oferit cu generozitate de doi preoți misionari români: Padre Lino și Padre Giorgio, care au strâns fondurile necesare, și de familia Danielei Pizzini (originară din Sibiu). La Roma a reușit să obțină o audiență la Papa Ioan Paul al II-lea, în cadrul programului de audiențe private pe care Sfântul Scaun le acorda periodic. Operațiile dificile s-au finalizat cu bine, iar convalescența și-a petrecut-o la Borgo Revel (lângă Torino), în familia Mariani Miriam și Giorgione, oameni sufletești, credincioși și de o rară modestie. Urma să se întoarcă la familie în februarie 1985, dar în locul lui a sosit, ca un trăsnet, vestea că un ultim infarct i-a fost fatal. A fost înhumat în pământul Italiei, la Borgo Revel, la înmormântare participând soția sa Viorica, așteptată

* muzeograf la Secția de etnografie, între anii 1968-1990; autor al unor importante cercetări de teren, al unor transferuri de monumente în Muzeul în aer liber din Dumbrava Sibiului, autor al 45 articole și studii, precum și al 4 monografii cu caracter istorico-etnografic.

la aeroport de Oscar Luigi Scalfaro (fost ministru de interne) pe care Cornel îl cunoscuse la Veneția, dăruindu-i un ghid al Muzeului Tehnicii Populare și primind cadou o ediție de lux Michelangelo.

Așa a trecut în „lumea umbrelor” acest talentat profesionist al arhitecturii, „un om bun care a plecat până nu a spus tot”, cum consideră fiul său Cristian. Este foarte adevărat ca s-a stins la o vârstă (44 ani) când mai avea încă multe de spus. Dar, în ceea ce este azi muzeul etnografic în aer liber din Dumbrava, amprenta lăsată de Corneliu Mircea Neagu este puternică și nu va putea fi ștearsă niciodată de nimeni. Stau mărturie elocventă cele peste 50 relevee ale monumentelor transferate și reconstruite în expoziția în aer liber sub atenta sa îndrumare tehnică, ultimul dintre acestea fiind al bisericii din Bezded. Extrem de meticulos și precis căuta și găsea soluții ingenioase pentru diversele probleme apărute în șantierele de reconstrucție. Suportii metalici la morile plutitoare se datorează unei astfel de soluții, ca și consolidarea pereților galeriei de mină căptușiți cu rocă auriferă. A proiectat și construit pavilionul de teascuri, într-o concepție proprie precum și un chioșc modern (domnul Irimie îl numea „filigorie”) pe malul lacului la liziera pădurii, azi dispărut. Emblema Muzeului Tehnicii Populare („ciutura” de moară hidraulică) i se datorează în exclusivitate. O vară întreagă a fost prezent, în permanență, pe șantierul reconstruirii morii de vânt din Beștepe, alături de Hedwig Rușdea, filmând toate operațiunile.

A acumulat o bogată experiență în procesul de reconstruire a monumentelor, bazată pe observațiile amănunțite la fața locului, pe discuțiile cu meșterii locali aduși pe șantier precum și pe soluțiile găsite și aplicate în diverse situații apărute, experiență împărtășită cu dărnicie și altor colegi din rețeaua de muzee în aer liber, publicând împreună cu Corneliu Bucur studiul *Probleme și studii privind metodologia reconstrucției și restaurării monumentelor în cadrul Muzeului Tehnicii Populare*, în *Cibinium* 1974-78, pp. 373-385. Intervențiile sale în ședințele Consiliului Științific al Muzeului Tehnicii Populare (1971, 1976) au fost mereu pertinente, precise, succinte și la obiect.

Numărului mare de relevee li se adaugă zeci de schițe de amplasare a monumentelor în muzeu, sute de desene pentru publicația *Cibinium*, monografia *Mărginenii Sibiului*, lucrări de atestare (chiar și de doctorat) ale colegilor muzeografi, toate într-o grafică ireproșabilă vădind un talent înnăscut pentru desene și chiar pictură.

Corneliu Mircea Neagu „a ars” literalmente pentru meseria pe care o practica cu profesionalism, conștiinciozitate și devotament cu totul ieșit din comun, pentru că aprecia la înaltele lor semnificații creațiile tehnice și arhitectonice populare, și avea arhitectura „în sânge”.

Era onest, blând, înzestrat cu mult simț al umorului, coleg de serviciu întotdeauna amabil și glumeț atunci când era cazul, risipind tensiuni ivite în ședințele de secție.

Munca din muzeu, se prelungea și ca pasiune și ca hobby, acasă, când împărțea timpul liber între familie și artă. Sculpta și picta în atelierul de la demisol până noaptea târziu, creând adevărate opere, apreciate de prieteni și nu numai. A participat la câteva expoziții și a dăruit prietenilor dragi multe lucrări. Toate sunt la loc de cinste, în casele lor.

Ca familist Neli (cum îi spuneau colegii și prietenii) a fost un soț și tată iubitor, „mai mult decât ar fi dorit orice copil... și ca mentor” mărturisește fiul său Cristian („Cris”) care regretă că „nu-i va putea mulțumi niciodată pentru cum l-a crescut și ce l-a învățat”. Tatălui său Corneliu Mircea, Cris îi datorează „creionul, pensula, dalta și bunul simț”.

Pe șantierul reconstruirii stânii din Puru, împreună cu meșterul Petre Radu

Cornel in audienta la Papa Ioan Paul II, 1984

Lucrări de grafică și pictură cu aspecte din muzeu, aflate în colecția familiei

